

I veig amb gelosia creuant dites cingleres,
a impuls del vent que xiula, qui fa perdre l'alè,
de Fogàs el vilatge i Tagamanent cimeres,
i per camins molt fàcils i estretes carreteres
entusiasmats contemplo la *Vall de Santa Fe*.

Pro espaventat jo miro l'immensa serralada,
i el cim de gran muntanya coberta ensemps de neu,
al veure sa blancúria, que en si és immaculada,
mon ànima s'angoixa mirant la devallada
i bo i esverat miro més enllà el Pirineu.

El més sublim rimaire cerca amb tu fantasia,
i és fins excursionista per tu el més celebrat,
ell fou qui tes belleses immenses descobria,
vestint-les amb ropatge d'eterna poesia,
quan bo i ardit petjava la teva immensitat.

No dec cantar Montseny tes roques escarpades,
que són de Catalunya titànic spatller,
són tan gegants i ciclops les teves serralades,
que veig més impossible fitar jo les mirades,
aon les fixà un dia l'eximi Verdaguer.

Sols puc fer recordança de perennals vernedes,
d'on brollen les deus d'aigües per fe el Tordera clar,
sols puc fer esmentança de fresques salzaredes,
de seculars bosquíures, castañers i rouredes,
d'herbes bosquetanes, de rústics alzinars.

Jo puc en bella tarda, molt ans d'eixir la Lluna,
que sobre tes espatlles aboca rius d'argent,
creuar petits vilatges sense cap por alguna,
i de Sant Segimond veure amb joia una a una
les cimes que et coronen magestuosament.

I bo i frisós contemplo t'alta muntanya immensa,
qui amb ses graons de sílex el Cel vol escalar,
dalt d'ella vola ardida la nostra humana pensa,
que des de cims altívols fins a les valls se llença,
el gegantí Montseny volgüent escollar.

Veig les àigles que fiten el Sol desde l'altura,
sento el piular de ocelles que puguen de cent camps,
la nuvolada oviro que tempestat augura,
i esfereït contemplo bo i mig de l'espesura,
les roques esberlades, ferides per els llamps.

Al cim de ta muntanya i roques escarpades,
posan en mes paraules tota il·lusió i llur seny,
amb tos murons ciclòpics i tes penyes fermades,
tu ets el nostre alcida de perennals alçades,
tu ets de Catalunya el ver guaita Montseny.

**Premi extraordinari del Magnífic Ajuntament de Sant Celoni
en els Jocs Florals Humorístics del Centre Popular - Any 1923**